

Za deveto goró.

To bilo je tam
za deveto goró,
za deveto goró
je bilo tako:

Možiček Strunač
na gobo je sel,
pa gosli presladke
v levico je vzel.

In note položil
je poleg na tla,
dabi vedel natanko,
kako naj igra.

In igral je veselo,
igral je lepo,
s harmoniko godec
ne zna tako.

In godel Strunač je:
»Didl-dom, didl-di...«
In glas je plaval
na vse strani.

In glas je plaval,
priplavaval do tam,
kjer hrošč sta in žena
imela hram.

Ko glas pa veseli
začula sta,
copate brž mehke
obula sta.

In v ples sta poskočni
zasukala se
in lepó sta na smeh
držala se.

In tja do Strunača
priplesala sta,
a možiček po goslih,
karkoli se da.

In vsem je trem
pač bilo lepó,
ah, bilo lepó,
da nikoli tako!

Igor.

Sveti trije Kralji.

Sveti trije Kralji
vprašajo za pot:
„Kod se pride v Betlehem?
Kod se gre, oj, kod?“

Sveti trije Kralji,
dolga je še pot,
dolga tristo milj
in še več od.

Sveti trije Kralji,
črez gorice in polje
prišli boste tretji dan
tja do Kolpine vodé.

Sveti trije Kralji,
tamkaj Janko Vlah
peljal vas bo uri dve
črez vodó ves plah.

Sveti trije Kralji,
vi pa potlej kar
dajte svetlo kronico
njemu v bogat dar!

Sveti trije Kralji,
in odhod potem
kar črez morje pot drži
v sveto mesto Betlehem! . . .

Cvetko Slavin.